

คำถามที่พบบ่อยจากการทำกิจกรรมแจกเอกสารธรรมะ

หยุด! ทำร้ายพระพุทธศาสนา

หัวข้อ	หน้า
ถาม พวกคุณเป็นใครมาจากไหน ?	2
ถาม ให้เงินพระผิดตรงไหน ?	2
ถาม พระต้องอาบัติ ก็ปลงได้ไม่ใช่หรือ ?	3
ถาม ก็ทำกันเป็นประเพณีมาตั้งแต่ปู่ย่าตายายแล้ว ?	4
ถาม มาห้ามถวายเงินพระอย่างนี้แล้วศาสนาจะเจริญได้อย่างไร ?	5
ถาม ก็ทำด้วยความบริสุทธิ์ใจ ทำแล้วสบายใจไม่เดือดร้อนก็พอแล้ว ?	5
ถาม ถ้าอย่างนั้นเราก็ถวายข้าวและน้ำ ก็พอใช่ไหม ?	6
ถาม พระไตรปิฎกเชื่อถือได้แค่ไหน ?	7
ถาม ยุคสมัยมันเปลี่ยนไปแล้ว ก็ต้องปรับไปตามยุคตามสมัย ?	8
ถาม พระพุทธเจ้าท่านให้พระภิกษุทำหน้าที่เผยแผ่พระศาสนา การรับเงินก็เพื่อเป็นค่ารถ ค่าเดินทาง เพื่อไปเผยแผ่พระศาสนา ?	9
ถาม พระพุทธเจ้าบอกว่า ให้ถอนสิกขาบทเล็กน้อยได้ไม่ใช่หรือ ?	9
ถาม แล้วพระจะอยู่อย่างไร ค่าน้ำค่าไฟละ ?	11
ถาม พระต้องเดินทางไปเรียนบาลีอีกวัดหนึ่งจะทำอย่างไร ?	11
ถาม พระป่วยต้องไปหาหมอ จะเอาการรักษาที่ไหน ค่าเดินทางไปโรงพยาบาลอีก พ่อแม่ป่วยก็ต้องเดินทางไปเยี่ยมอีกจะให้ทำอย่างไร ?	12
ถาม ถ้าทำอย่างที่ว่ามา พระก็สึกกันหมดประเทศแล้วซี ?	14
ถาม จะให้ทำอย่างไร ถ้าอยากสร้างวัดสร้างศาลา ?	15
ถาม ที่ทำอยู่นี้ทำเพื่ออะไร ?	16

ถาม พวกคุณเป็นใครมาจากไหน ?

ตอบ พวกเราเรียกตัวเองว่า **กลุ่มผู้ศึกษาและเปิดเผยพระธรรมวินัย** ได้นัดหมายกันมาทำงานนี้ต่างคนต่างมาเพื่อประกาศคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างถูกต้อง บางคนทำงานบริษัท บางคนทำอาชีพส่วนตัว มีพระอาจารย์ที่คอยให้คำแนะนำ อยู่วัดสามแยก อำเภอหน้าหนาว จังหวัดเพชรบูรณ์ ชื่อหลวงปู่เกษม อาจิณฺณสีโลครับ

ถาม ให้เงินพระผิดตรงไหน ?

ตอบ ผิดตามพระวินัย ที่พระพุทธเจ้าได้บัญญัติห้ามเอาไว้แล้ว และมีหลักฐานปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎก เอาแค่ในประเทศไทยนะครับ ก็มีหลักฐานปรากฏอยู่ทุกฉบับและทุกสำนักพิมพ์ครับ ในที่นี่จะยกตัวอย่างจากพระไตรปิฎกชุด 91 เล่ม พิมพ์โดยมหาจุฬาราชวิทยาลัย เล่ม 3 หน้า 940 ว่า

“ ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็แลพวกเธอพึงยกสิกขาบทนี้ขึ้นแสดงอย่างนี้ ว่าดังนี้
อนึ่ง ภิกษุใด รับก็ดี ให้รับก็ดี ซึ่งทอง เงิน หรือยินดีทอง เงิน อันเขาเก็บไว้ให้
เป็นนิสสัคคียปาจิตตีย์.”

คำว่า นิสสัคคียปาจิตตีย์ เป็นชื่ออาบัติของพระประเภทหนึ่ง แต่โดยมากแล้วพวกเราจะรู้จักและคุ้นเคยกับคำว่า อาบัติปาราชิกหรืออาบัติสังฆาทิเสสมากกว่าครับ แต่อาบัตินิสสัคคียปาจิตตีย์นี้ก็มีความสำคัญมาก ถ้าได้ล่วงละเมิดไปก็มีโทษมากเช่นกันครับ

([คลิก](#) เพื่อลิงค์ไปยังกระทู้เกี่ยวข้องเพิ่มเติมที่มีอยู่แล้วในเว็บ)

เงิน - ทองไม่ควรถวายภิกษุ เล่ม 3 หน้า 940

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=214.0>

ความเห็นของคัมภีร์นิสสัคคียปาจิตตีย์ (หน้าอ่านนะ)

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=1345.0>

กฎพระสงฆ์ (ปราบพระขี้) ฉบับ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าฯ

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=2019.0>

วิธีปฏิบัติของผู้นำเงินและทองมาบำรุงวัด (ที่วัดสามแยก)

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=1592.0>

วัดสามแยกไม่รับเงินบริจาคของภิกษุ, สามเณร, ชี

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=1383.0>

ประโยชน์ของอดีต "พระพุทธเจ้าให้อุบล"

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=1767.0>

อัตรา..."เงินเดือนพระ" ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=1719.0>

ข่าวพระ จากมติชน 5-6 ตค 2551และ คอลัมน์วิจารณ์

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=1346.0>

ถาม พระต้องอาบัติ ก็ปลงได้ไม่ใช่หรือ ?

ตอบ ถูกต้องครับ แต่คำว่า นิสสัยคดียปาจิตตีย์ จะปลงอาบัติหรือแสดงอาบัติแค่การกล่าวอย่างเดียวไม่ได้ เหมือนกับอาบัติสังฆาทิเสส พระที่ละเมิดจะพินิจได้ต้องอยู่ปาริวาสกรรมก่อน นิสสัยคดียปาจิตตีย์จะพินอาบัติได้ต้องสละสิ่งของที่ผิดที่มีอยู่ในครอบครองนั้นก่อน เช่น เมื่อรับเงินรับทองมาแล้ว ถ้าต้องการจะพินิจ ก็ต้องสละเงินหรือทองออกไปให้พ้นอย่างเด็ดขาด คือ จะต้องไม่เกี่ยวข้องกับเงินกับทองนั้นเลย และไม่ใช้สละโดยการเอาไปซื้อของ หรือเอาไปฝากธนาคาร ถ้าอย่างนี้ก็ยังคงอาบัติอยู่เช่นเดิม เพราะสิกขาบทนี้พระพุทธเจ้าห้ามรับ ห้ามยินดีในเงินทองด้วย และต้องทำความเข้าใจต่ออีกว่าการแสดงอาบัติของพระนั้น ก็เพื่อประกาศความผิดของตนเองว่าได้ทำผิดอะไรไป จะต้องสำรวจระวังไม่ทำความผิดเช่นนั้นขึ้นมาอีก แต่พระในปัจจุบันก็บอกว่าปลงอาบัติ หรือแสดงอาบัติกันทุกวัน แต่ก็ยังทำผิดกันทุกๆ วัน เช่นยังรับเงินกันทุกวันเป็นต้น แบบนี้ไม่ใช่การปลงอาบัติละครับ แต่เป็นการต้องอาบัติมากขึ้นๆ และมีบาปมากขึ้นๆ อย่างน้อยๆ บาปที่เพิ่มขึ้นมาอีกอย่างก็คือ การโกหกซ้ำแล้วซ้ำอีกครับ

([คลิก](#) เพื่อลิงค์ไปยังกระทู้ที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมที่มีอยู่แล้วในเวป)

อยากราบเกี่ยวกับความหมายของอาบัติ

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=1180.0>

บอกว่าตนเองเป็นพระ (แต่ไม่ใช่พระ)

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=214.20>

ภิกษุจำเป็นอย่างไรที่ต้องรักษาพระวินัย

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=214.msg4056#msg4056>

ถาม ก็ทำกันเป็นประเพณีมาตั้งแต่ปู่ย่าตายายแล้ว ?

ตอบ ก็ลองคิดเปรียบเทียบดู ว่าประเพณีสงกรานต์ที่เราคุ้นเคย ปู่ ย่า ตา ยาย ก็ใช้น้ำรดเพื่อขอพรผู้ใหญ่ แต่ปัจจุบันก็เอาแป้งมาเล่นแทนน้ำ แล้วกลายเป็นว่า ประเพณีสงกรานต์ คือการปะแป้งกัน จนคนรุ่นใหม่ยอมรับกันว่า สงกรานต์ นอกจากเล่นน้ำแล้ว ต้องเล่นแป้งด้วย ลองถามปู่ย่าตายายดู ท่านก็จะบอกว่าพวกนี้ทำผิดเพี้ยนประเพณีไปแล้ว เหมือนกันกับประเพณีที่ปู่ย่าตายายเราทำบุญตักบาตรด้วยข้าว ด้วยน้ำ แต่เราก็มาเติมเงินลงไป จนกลายเป็นว่าทำบุญตักบาตรต้องใส่เงินไปด้วย กลายเป็นที่ยอมรับว่าเป็นสิ่งถูกต้อง ถ้าย้อนไปถามบรรพบุรุษของเรา ท่านก็จะบอกว่าลูกหลานพวกนี้ทำผิดเพี้ยนไปแล้วเหมือนกัน และประเพณีปฏิบัติที่จะทำให้เกิดบุญกุศลอันถูกต้องต้องดิงตามแบบฉบับของพระพุทธศาสนา ก็ไม่ได้มีเงินมีทองเข้ามาเกี่ยวข้องกับพระแต่อย่างใด เช่นบรรพบุรุษของพวกเราชาวพุทธที่เป็นนายบ้าน (ปัจจุบันหมายถึง กำนัน หรือ ผู้ใหญ่บ้าน) ชื่อ มณีจุฬกะ ได้ถามพระพุทธเจ้าเกี่ยวกับเรื่องเงินทองเป็นตัวอย่างไว้แล้ว เพื่อให้พระองค์ยืนยันว่าพระภิกษุสามเณรรับทองและเงินไม่ได้ ไม่ว่าจะรับด้วยกาย วาจา หรือใจก็ตาม อ้างอิงหลักฐานจากพระไตรปิฎก ชุด 91 เล่ม มหามกุฏราชวิทยาลัย เล่ม 9 หน้า 536 ว่า

“ดูก่อนนายบ้าน ทองและเงินไม่ควรแก่สมณะเชื้อสายพระศากยบุตรโดยแท้ สมณะเชื้อสายพระศากยบุตรไม่ยินดีทองและเงิน สมณะเชื้อสายพระศากยบุตรไม่รับทองและเงิน สมณะเชื้อสายพระศากยบุตรมีแก้วและทองอันวางเสียแล้ว ปราศจากทองและเงิน”

เห็นหรือยังว่าพระพุทธเจ้าท่านชี้ขาดไว้ว่า พระอย่ารับ อย่ายินดีทองเงิน และบอกโยมว่าพระภิกษุที่ถูกต้องในพระพุทธศาสนาเป็นเนื้อนาบุญของชาวโลกจริงๆ นั้น ต้องไม่ยินดี ไม่รับทองและเงิน แม้พระพุทธเจ้าจะตรัสคำสอนเรื่องนี้ไว้ต่างที่ ต่างเวลากับเรื่องบัญญัติพระวินัย แต่คำตรัสของพระองค์ทั้งสองครั้งนี้สอดคล้องต้องกัน คือ สรุปได้ว่าห้ามพระภิกษุยุ่งเกี่ยวกับทองและเงินไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น

(คลิก เพื่อลิงค์ไปยังกระทู้เกี่ยวข้องเพิ่มเติมที่มีอยู่แล้วในเว็บ)

การละสาดตันแล้วถือสาดหลัง (สุทธัญญู) เล่ม 65 หน้า 502 บรรทัด 18

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=1173.msg10818#msg10818>

ถาม มาห้ามถวายเงินพระอย่างนี้แล้วศาสนาจะเจริญได้อย่างไร ?

ตอบ พระพุทธศาสนาจะเจริญรุ่งเรืองไม่ได้อยู่ที่วัตถุเลยครับ จำพวกโบสถ์ ศาลา วิหาร กุฏิเหล่านี้ เป็นเพียงองค์ประกอบหนึ่งในปัจจัยหลัก 4 ประเภทเท่านั้นเอง แต่พระธรรมวินัยที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ นั้นสำคัญที่สุดครับสำหรับพระพุทธศาสนา เพราะพระพุทธศาสนา แปลว่า คำสอนของพระพุทธเจ้า ครับ ดังนั้น คำสอนของพระพุทธเจ้าจะเจริญรุ่งเรืองต้องอยู่ที่ชาวพุทธได้ศึกษาและปฏิบัติตามคำสอน ของพระพุทธเจ้าให้ถูกต้องต่างหาก อ้างอิงจากพระไตรปิฎก ชุด 91 เล่ม มหามกุฏราชวิทยาลัย เล่ม 13 หน้า 421 ว่า

จริงอยู่ วิหารพั้นแห่ง เช่น มหาวิหาร เจดีย์พั้นเจดีย์ เช่น มหาเจดีย์ ก็ดำรงพระศาสนาไว้ไม่ได้. บุญผู้ใด ทำไว้ ก็เป็นของผู้นั้นผู้เดียว. ส่วนสมมาปฏิบัติ ชื่อว่าเป็นบูชาที่สมควรแก่พระตถาคต. เป็นความจริง ปฏิบัติบูชานั้นชื่อว่าดำรงอยู่แล้ว สามารถดำรงพระศาสนาไว้ได้ด้วย

(คลิก เพื่อลิงค์ไปยังกระทู้ที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมที่มีอยู่แล้วในเว็บ)

ช่วยกันประกาศพระธรรมของพระพุทธเจ้า

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=1802.0>

ถาม ก็ทำด้วยความบริสุทธิ์ใจ ทำแล้วสบายใจไม่เดือดร้อนก็พอแล้ว ?

ตอบ ต้องพิจารณาให้ถี่ถ้วนครับ ลองเปรียบเทียบดูว่า คนพวกที่ร่ำรวยแต่ติดยาเสพติดเช่นโคเคน เฮโรอีน คนพวกนี้เขาก็เสพแล้วสบายใจไม่เดือดร้อนเหมือนกัน แต่ก็มีคำถามต่อว่า ตามทำนองคลอง ธรรมอันถูกต้องแล้วคนพวกนี้ทำถูกหรือผิด และต้องคิดต่อไปอีกว่า การทำแล้วไม่เดือดร้อนนั้น มันไม่ได้ สิ้นสุดแค่วันนี้ พรุ่งนี้ หรือชาตินี้ แต่เรายังมีชาติหน้าและชาติต่อๆ ไปอีก การที่เรานำเงินถวายพระนั้น เท่ากับเราสนับสนุนให้พระทำผิดศีลและมีส่วนร่วมในการเหยียบย่ำทำลายพระธรรมวินัย เพราะการ ห้ามรับทองและเงินนั้น เป็นศีลข้อหนึ่งในศีล 227 ข้อ ที่เป็นประธานศีลของพระ จากพระไตรปิฎก ชุด 91 เล่ม มหามกุฏราชวิทยาลัย เล่ม 11 หน้า 310 ว่า

“เธอเว้นขาดจากการรับทองและเงิน แม้ข้อนี้ก็เป็ศีลของเธอประการหนึ่ง”

พระพุทธเจ้าท่านบัญญัติห้าม แสดงว่าท่านเล็งเห็นโทษ และโทษของการละเมิดศีล ย่อมมีนรกเป็นที่ไป ผู้สนับสนุนให้ผู้อื่นทำผิดก็ย่อมได้รับโทษนั้นด้วย และสถานที่ย่างนรกจะเรียกว่าเป็นสถานที่ที่ทำให้ เดือดร้อนได้หรือไม่ ยกตัวอย่างง่ายๆ เช่น ถ้าแม่ขี้มลูกน้อยเข้าไปขโมยนม1 กล่องในร้านค้า ด้วยเจตนา

อยากให้ลูกได้มีนมกิน มีเจตนาดีอยากให้ลูกอิม ถ้ามัวผัดใหม่ไปขโมยนม ก็ต้องผัดแน่นอน ผลที่ได้รับคือ จากเจตนาดีลูกได้กินนม 1 กล่อง ผลที่ได้รับอีกอย่างคือ เจ้าของร้านแจ้งตำรวจจับข้อหาลักทรัพย์ ก็อาจจะต้องไปนอนในห้องขัง 1 คืน แทนการเสียเงินค่าปรับ อย่างนี้เราจะบอกว่า เราบริสุทธิ์ใจเจตนาดี แล้วจะขอรับผลที่ดีอย่างเดียวจะได้หรือไม่ ธรรมชาติย่อมไม่ละเว้นโทษแน่นอน หากมีผลของการกระทำเกิดขึ้น 2 อย่าง ทั้งดีและไม่ดี เราก็ต้องได้รับผลแห่งกรรมนั้น 2 อย่างแน่นอนเช่นกัน

(คลิก เพื่อลิงค์ไปยังกระทู้ที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมที่มีอยู่แล้วในเว็บ)

ใส่บาตรพระตอนเช้าด้วยเงินจะบาปหรือไม่

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=759.msg8632#msg8632>

ถาม ถ้าอย่างนั้นเราก็ถวายข้าวและน้ำ ก็พอใช้ไหม ?

ตอบ ก็ถูกนะ แต่แค่นี้ยังไม่พอ เพราะการดำรงชีวิตของพระแค่ข้าวกับน้ำไม่เพียงพอแน่นอนท่านต้องมีเครื่องนุ่งห่ม มียารักษาโรค มีที่อยู่อาศัยหรือที่เรียกกันว่าปัจจัย 4 ดังนั้นเราต้องส่งเสริมให้ท่านดำรงชีวิตอยู่ในสมณะเพศด้วยการถวายสิ่งของที่จำเป็นต่างๆ แก่ท่านอย่างถูกต้องและเหมาะสม นอกจากนี้เราต้องพิจารณาพระด้วยว่า พระภิกษุที่เราจะสนับสนุนท่านด้วยข้าวและน้ำเป็นต้นนั้น ท่านเป็นผู้ทรงศีลหรือไม่ ถ้าหากท่านเป็นพระผู้ทุศีลหรือละเมิดศีล เราสนับสนุนท่านก็ไม่ได้บุญนะ มีตัวอย่างจากพระไตรปิฎก ชุด 91 เล่ม มหามกุฏราชวิทยาลัย เล่ม 23 หน้า 409 ว่า

“ได้ยินว่า นายพรานนั้นเมื่อให้ทักษิณา(ของทำบุญ) อุทิศถึงผู้ตายได้ให้แก่ภิกษุผู้ทุศีล (ละเมิดศีล) รูปหนึ่งนั้นแลถึง ๓ ครั้ง. ในครั้งที่ ๓ อมนุษย์ร้องขึ้นว่า ผู้ทุศีลปล้นฉันดังนี้. ในเวลาที่พรานนั้นถวายแก่

ภิกษุผู้มีศีลรูปหนึ่งมาถึง ผลของทักษิณาก็ถึงแก่เขา.”

ดังนั้น เมื่อเราจะทำบุญกับพระก็ต้องพิจารณาให้ดีเพื่อประโยชน์คือบุญกุศลของเราเอง เราต้องให้สิ่งของที่ถูกต้องตามพระวินัยแก่พระเท่านั้น และที่ชาวพุทธเรามักจะทำบาปกันแล้วคิดว่าได้บุญ เช่น การถวายเงินทอง การถวายข้าวสารอาหารแห้งที่ไม่สามารถบริโภคได้ทันที หรือที่ชาวพุทธนิยมทำบาปกันอีกอย่างคือ ไถชีวิตโคกระบือ (วัว,ควาย) แล้วเอาโคกระบือไปถวายพระ อย่างนี้ก็ผิดพระวินัยเช่นกัน จากพระไตรปิฎก ชุด 91 เล่ม มหามกุฏราชวิทยาลัย เล่ม 11 หน้า 311 ว่า

“เธอเว้นขาดจากการรับธัญญาหาร (ข้าว) ดิบ , เธอเว้นขาดจากการรับข้าง โค ม้าและลา”

แม้ข้อนี้ก็เป็ศีลของเธอประการหนึ่ง

([คลิก เพื่อลิงค์ไปยังกระทู้เกี่ยวข้องเพิ่มเติมที่มีอยู่แล้วในเวป](#))

ทำบุญกับพระหรือนักบวชพุทธ..ไม่ได้บุญ,ไม่ต้องเกรงใจภิกษุขี้

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=211.msg2985#msg2985>

ความจริงกรณีติดป้ายฯ ของ พระเกษม อาจิณฺณสีโล ตอน ให้สัมภาษณ์แก่ผู้สื่อข่าว (ต่อ)

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=2204.msg17308#msg17308>

การไล่ชีวิตโค

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=231.0>

[ถาม พระไตรปิฎกเชื่อถือได้แค่ไหน ?](#)

ตอบ พระไตรปิฎก คือแหล่งรวบรวมพระธรรม พระวินัย ที่พระพุทธเจ้าได้ทรงแสดงและ บัญญัติไว้แล้ว หลังจากที่พระพุทธเจ้าปรินิพพานแล้ว พระอรหันต์ผู้ทรงอภิญญาและปฏิสัมภิทา 500 รูป ได้ทำสังคายนาหรือการรวบรวมคำสอนของพระพุทธเจ้าและจัดไว้ให้เป็นหมวดหมู่คือหมวดวินัยปิฎก หมวดสุตตันตปิฎกและหมวดคถกธรรมปิฎก เรียกให้สั้นและง่ายว่าไตรปิฎกหรือติปิฎก เรื่องราวของพระพุทธศาสนาทั้งหลายทั้งปวงที่พวกเราได้เรียนรู้กันมานั้นล้วนแล้วแต่นำมาจากพระไตรปิฎกทั้งนั้นเลย เช่นประวัติของพระพุทธเจ้า ศีล 5 ของโยม ศีล 10 ของสามเณร ศีล 227 ที่เป็นประธานศีลของพระภิกษุ หรือคำว่าบุญคุณบิดามารดา บุญ บาป นรก สวรรค์ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว คำว่ากิเลส ตัณหา ราคะ โทสะ โมหะ อวิชชา เป็นต้น ก็มาจากพระไตรปิฎกนี้แหละ รวมถึงการบวช วิธีการบวชเป็นภิกษุ ก็มีแหล่งกำเนิดมาจากพระไตรปิฎกทั้งสิ้น นี่คือสิ่งที่พวกเราคุ้นเคยและยอมรับกันเป็นอย่างดีอยู่แล้ว ก็เท่ากับว่าเรายอมรับพระไตรปิฎกไปในแล้วนั่นเอง เพียงแต่พวกเราได้ศึกษาพระพุทธศาสนาจากแหล่งอื่นๆ มากกว่าพระไตรปิฎก จึงทำให้พวกเราเห็นห่างจากคำว่า “พระไตรปิฎก” ไปบ้างก็เท่านั้นเอง

([คลิก เพื่อลิงค์ไปยังกระทู้เกี่ยวข้องเพิ่มเติมที่มีอยู่แล้วในเวป](#))

พระไตรปิฎก

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=217.0>

ความเป็นมาแห่งพระไตรปิฎกฝ่ายเถรวาท

<http://www.samyak.com/pratripidok/index.php?topic=8.msg8#msg8>

ถาม ยุคสมัยมันเปลี่ยนไปแล้ว ก็ต้องปรับไปตามยุคตามสมัย ?

ตอบ ไม่ว่าจะยุคสมัยโบราณอย่างพระพุทธเจ้าหรือยุคสมัยของพวกเรานี้ก็ตาม ไฟก็ยังร้อน ฝนก็ยังเย็น กลือกก็ยังคงเค็ม น้ำตาลก็ยังคงหวานเหมือนเดิม มนุษย์เกิดมาแล้ว ก็ต้องแก่ เจ็บ ตายไปเหมือนเดิม ธรรมชาตินี้ไม่ขึ้นไม่ลงตามยุคสมัยกับใคร การกระทำใดที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าบาปก็บาปแน่นอน ตรัสว่าบุญก็บุญแน่นอน ผู้ใดอยากจะทำบุญก็ต้องปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าให้ได้ เพราะพระพุทธเจ้าคือผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน คำสอนของพระพุทธเจ้าไม่ขึ้นกับยุคสมัยใดๆ เรื่องนี้พวกเราก็ต้องได้กล่าวคำสวดกันเป็นประจำอยู่แล้ว หรือพวกเราต้องเคยได้ประกาศหรืออย่างน้อยก็ต้องเคยได้ยินคำว่า

“สวากขาโต ภคเวตาธัมโม สันทิฏฐิโก อกาลิโก เอหิปัสสิโก...” แปลว่า ธรรมของพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว ไม่ประกอบด้วยกาลเวลาใดๆ ทั้งสิ้น อันผู้ปฏิบัติจะพึงเห็นได้เอง.

พระธรรม พระวินัยของพระพุทธเจ้าถือเป็นพุทธธรรมบุญของชาวพุทธทุกคน เสมือนกับเราคนไทยทุกคนอยู่ภายใต้กฎหมายรัฐธรรมนูญของไทย หากแต่รัฐธรรมนูญนั้นสามารถปรับหรือเปลี่ยนแปลงได้เสมอและประเทศเราก็เปลี่ยนรัฐธรรมนูญกันมาแล้วหลายฉบับ แต่พุทธธรรมบุญนั้นแก้ไขไม่ได้เพราะถูกบัญญัติขึ้นมาโดยผู้รู้แจ้งเห็นจริงแจ่มแจ้งชัดเจนอย่างพระพุทธเจ้า โดยนักปราชญ์บัณฑิตผู้มีความรู้ดีทั้งหลายคัดค้านไม่ได้เลย เพราะพระองค์ทรงบัญญัติพระธรรมวินัยตรงตามหลักของธรรมชาติทุกประการ และก่อนที่พระพุทธเจ้าจะปรินิพพาน พระองค์ก็ได้บัญญัติพระธรรมวินัยไว้ให้เราอย่างบริสุทธิบริบูรณ์สิ้นเชิงแล้ว ดังนั้นถ้าใครคิดจะแก้ไขเปลี่ยนแปลงพุทธธรรมบุญหรือพระไตรปิฎก ก็ต้องถามกลับว่า เมื่อแก้ไขแล้วใครจะเป็นผู้รับรองให้ เพราะพระพุทธเจ้าก็ปรินิพพานไปนานแล้ว

(**คลิก เพื่อลิงค์ไปยังกระทู้เกี่ยวข้องเพิ่มเติมที่มีอยู่แล้วในเวป**)

คำแถลงการณ์เปิดคดีของพระเกษม อาจิณฺณสีโล

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=2178.msg17194#msg17194>

ถาม พระพุทธเจ้าท่านให้พระภิกษุทำหน้าที่เผยแผ่พระศาสนา การรับเงินก็เป็นค่ารถ ค่าเดินทางเพื่อไปเผยแผ่พระศาสนา ?

ตอบ อันนั้นมันเป็นข้ออ้างของผู้ที่จะทำผิดเพื่อให้ตนเองสบายใจ ถ้าหากมีพระองค์หนึ่ง บอกว่าเดี๋ยวนี้ประชาชนไม่ค่อยมีเวลาต้องทำงานตั้งแต่เช้าถึงเย็น ค่าๆ ถึงจะมีโอกาสเข้าวัดเพื่อไปฟังเทศน์ฟังธรรม และพระองค์นั้นอ้างว่า ต้องทำหน้าที่เผยแผ่พระธรรมคำสั่งสอน ขอกินข้าวมื้อเย็นเพื่อจะได้มีพลังกำลังในการเผยแผ่ หรือบางองค์อาจจะบอกว่า อาตมามีหน้าที่เผยแผ่พระธรรมคำสั่งสอน แต่อาตมาคิดอะไรไม่ค่อยออก เพราะถูกความกำหนัดบีบคั้น จึงขอมีภรรยาเพื่อปลดปล่อยความกำหนัดให้สมองแจ่มใส จะได้มีไหวพริบปฏิภาณสั่งสอนธรรมะให้แก่ญาติโยม อย่างนี้เราจะยอมรับกันได้หรือไม่ เพราะพวกเราก็รับรู้กันโดยทั่วไปว่า พระห้ามมีเพศสัมพันธ์ทั้งกับชายและหญิง พระห้ามกินข้าวมื้อเย็น แต่พวกเราไม่รู้ว่า ทองและเงินก็เป็นของต้องห้ามสำหรับพระ หรือบางท่านอาจจะรู้ แต่ก็ถูกพระสั่งสอนผิดๆ ว่า “ไม่เป็นไรหรอก ถวายได้ เป็นบุญ” พวกเราก็ถวายให้ด้วยความศรัทธาแต่ขาดปัญญาไตร่ตรอง เพราะไม่ได้ศึกษาพระธรรมวินัยให้ทั่วถึง ทั้งๆ ที่การมีเพศสัมพันธ์, การรับเงินทอง, การกินข้าวมื้อเย็น ก็เป็นข้อห้ามอยู่ในศีล 227 ข้อนั่นเอง ถ้าหากพระรับเงินรับทองได้ ไม่ถือว่าเป็นสิ่งผิด การมีเพศสัมพันธ์ และการกินข้าวเย็นก็ต้องไม่ผิดด้วย

(คลิก เพื่อลิงค์ไปยังกระทู้เกี่ยวข้องเพิ่มเติมที่มีอยู่แล้วในเว็บ)

ศีล 227..

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=761.msg8534#msg8534>

การถวายภัตตาหารแก่พระสงฆ์ในมือเย็น

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=580.0>

ถาม พระพุทธเจ้าบอกว่า ให้ถอนสิกขาบทเล็กน้อยได้ไม่ใช่หรือ ?

ตอบ จริงอยู่ พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้เช่นนั้นจริง จากพระไตรปิฎก ชุด 91 เล่ม มหามกุฏราชวิทยาลัย เล่ม 13 หน้า 321 ว่า

“ดูก่อนอานนท์ ถ้าสงฆ์ปรารถนาจะถอนสิกขาบทเล็กน้อยเสียบ้าง

จงถอนเถิด โดยล่วงไปแห่งเรา”

แต่เรื่องการถอนถอนสิกขาบทเป็นเรื่องใหญ่มาก ไม่ใช่พระองค์ใดคิดจะถอนถอนสิกขาบทไหนก็ทำกันได้ตามความชอบใจ พระพุทธเจ้าท่านยกให้คณะสงฆ์เป็นใหญ่ อย่างประเทศไทยนับถือพุทธศาสนา

นิกายเถรวาท ก็ต้องประกาศและประชุมกันให้ทั่วถึงว่าจะมีการถอดถอนสิกขาบทข้อนั้นข้อนี้ ถ้าสงฆ์ทั้งหมดในนิกายเถรวาทเห็นพ้องต้องกันก็สามารถถอดถอนได้ แต่ว่าเรื่องการถอดถอนสิกขาบทนี้พระอรหันต์ผู้ทรงอภิญญาทั้ง 500 รูปได้ประชุมปรึกษากันตั้งแต่การทำสังคายนาพระธรรมวินัยครั้งที่หนึ่งแล้ว และเรื่องสิกขาบทเล็กน้อยนี้ก็ยังไม่มีความชัดเจนจากพระโอษฐ์ของพระพุทธเจ้าว่าสิกขาบทใดที่นับว่าเป็นสิกขาบทเล็กน้อย เพราะพระอรหันต์ก็ลืมนามพระพุทธเจ้าเพิ่มเติมในข้อนี้ คณะสงฆ์ที่เป็นตัวแทนในการทำสังคายนาในครั้งนั้นได้ยกเรื่องนี้เข้าสู่ที่ประชุมและมีมติเห็นพ้องต้องกันว่าไม่ควรถอดถอนสิกขาบทเล็กน้อยใดๆ ที่พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้แล้ว จากพระไตรปิฎก ชุด 91 เล่ม มหามกุฏราชวิทยาลัย เล่ม 9 หน้า 516 - 518 ว่า

เรื่องไม่บัญญัติและไม่ถอนพระบัญญัติ

ครั้งนั้น ท่านพระมหากัสสปประกาศให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติทุติยกรรมวาจาว่าดังนี้

ท่านทั้งหลายขอสงฆ์จงฟังข้าพเจ้า สิกขาบทของพวกเราที่ปรากฏแก่คฤหัสถ์มีอยู่ แม้พวกคฤหัสถ์ก็รู้ว่าสิ่งนี้ควรแก่พระสมณะเชื้อสายพระศากยบุตร สิ่งนี้ไม่ควร ถ้าพวกเราจักถอนสิกขาบทเล็กน้อยเสีย จักมีผู้กล่าวว่า พระสมณะโคดมบัญญัติสิกขาบทแก่สาวกทั้งหลายเป็นกาลชั่วคราว พระศาสดาของพระสมณะเหล่านี้ยังดำรงอยู่ตราบิโด สาวกเหล่านี้ยังศึกษาในสิกขาบททั้งหลายตรานั้น เพราะเหตุที่พระศาสดาของพระสมณะเหล่านี้ปรินิพพานแล้ว พระสมณะเหล่านี้จึงไม่ศึกษาในสิกขาบททั้งหลายในบัดนี้ ถ้าความพร้อมพรังของสงฆ์ถึงที่แล้ว สงฆ์ไม่พึงบัญญัติสิ่งที่ไม่ทรงบัญญัติ ไม่พึงถอนพระบัญญัติที่ทรงบัญญัติไว้แล้ว พึงสมทานประพฤติในสิกขาบททั้งหลายตามที่ทรงบัญญัติแล้วนี้เป็นญัตติ.

นอกจากนี้คณะสงฆ์ที่ร่วมกันทำสังคายนาพระธรรมวินัยในครั้งแรกนั้นถือเป็นต้นกำเนิดของพระพุทธศาสนานิกายเถรวาทและเป็นนิกายที่ได้รับการยอมรับจากทั่วโลกว่าสามารถรักษาพระธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าไว้ตรงตามบทบัญญัติดั้งเดิมได้บริบูรณ์ที่สุด ซึ่งพวกเราชาวพุทธควรภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง และคณะสงฆ์ไทยทั่วประเทศก็ได้ยึดถือแนวทางของเถรวาทนี้แหละเป็นแบบแผนในการนับถือพระพุทธศาสนาสืบมาจนถึงปัจจุบัน นอกจากนี้ในการทำสังคายนาครั้งต่อมามากหลายครั้ง ทั้งที่ทำในประเทศอินเดีย ศรีลังกา ไทย หรือพม่าก็ตาม ไม่มีการยกเรื่องนี้ขึ้นมาพิจารณาในที่ประชุมของการทำสังคายนาอีกเลย เพราะคณะสงฆ์ผู้ทรงความรู้ความสามารถในการทำสังคายนาครั้งต่อๆ มาเคารพและยึดถือว่าคณะสงฆ์ที่ทำสังคายนาครั้งแรกได้จัดทำเอาไว้ถูกต้องตามธรรมดีแล้ว ดังนั้น ภิกษุคณะใดๆ ก็ตามถ้าจะรื้อฟื้นเรื่องนี้ขึ้นมาทำใหม่ก็ต้องอาบัติหมวดปาจิตติยข้อที่ 63 จากพระไตรปิฎกชุด 91 เล่ม มหามกุฏราชวิทยาลัย เล่ม 4 หน้า 690 ว่า

อนึ่ง ภิกษุใด รู้อยู่ ฟืนอธิกรณ์ (ข้อถกเถียงที่เกิดขึ้นและจะต้องจัดการให้เรียบร้อย)

ที่ทำเสร็จแล้วตามธรรม เพื่อทำอีก เป็นปาจิตติย.

หรือหากจะพิจารณาแบบง่ายๆ ถ้าบอกว่าเรื่อง การรับเงินรับทองเป็นอาบัติเล็กน้อย ให้ถอนได้ ก็ต้องพิจารณาต่อไปว่าการรับเงินรับทองของพระนั้นต้องอาบัตินิสสัคคียปาจิตตีย์ ซึ่งมีโทษมากกว่าอาบัติปาจิตตีย์ หากถอนเรื่องนี้ได้ ต่อไปเราคงได้เห็นการถอดถอนสิกขาบทข้อห้ามไม่ให้พระกินข้าวเย็นไม่ให้พระกินเหล้า ไม่ให้พระฆ่าสัตว์ ไม่ให้พระพูดโกหกได้เหมือนกัน เพราะเป็นการละเมิดแค่อาบัติปาจิตตีย์ ซึ่งเป็นอาบัติที่มีโทษน้อยกว่านิสสัคคียปาจิตตีย์เสียอีก

([คลิก เพื่อลิงค์ไปยังกระทู้เกี่ยวข้องเพิ่มเติมที่มีอยู่แล้วในเว็บ](#))

ประโยชน์อดฮิต "พระพุทธเจ้าให้อุบลอม"

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=1767.0>

ถาม แล้วพระจะอยู่อย่างไร ค่าน้ำค่าไฟละ ?

ตอบ เรื่องนี้ก็ต้องเป็นหน้าที่ของคนวัด ทายก หรือ ไวยาวัจกร ต้องเป็นผู้จัดการให้ เพราะถ้าให้พระไปจัดการเอง พระก็เป็นอาบัติอีก พระต้องทำผิดทั้งข้อห้ามรับเงินรับทอง ผิดทั้งข้อห้ามทำการซื้อขาย เมื่อเอาเงินไปจ่ายค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าโทรศัพท์ ก็คือ การซื้อน้ำ ซื้อไฟ หรือซื้อบริการโทรศัพท์ จากพระไตรปิฎก ชุด 91 เล่ม มหามกุฏราชวิทยาลัย เล่ม 3 หน้า 959 ว่า

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็แลพวกเธอพึงยกสิกขาบทนี้ขึ้นแสดงอย่างนี้ ว่าดังนี้
 หนึ่ง ภิกษุใด ถึงความซื้อขายด้วยรูปิยะ (เงินตรา) มีประการต่างๆ เป็นนิสสัคคียปาจิตตีย์

([คลิก เพื่อลิงค์ไปยังกระทู้เกี่ยวข้องเพิ่มเติมที่มีอยู่แล้วในเว็บ](#))

บิดาขอเป็นพระ โอนเงินเข้าบัญชีเพื่อช่วยค่าใช้จ่ายพระเดือนละพันบาท บามัยคะ

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=1772.msg15316#msg15316>

การบริจาคเงินใส่ตู้ในวัด

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=626.msg7441#msg7441>

ถาม พระต้องเดินทางไปเรียนบาลีอีกวัดหนึ่งจะทำอย่างไร ?

ตอบ ถ้าท่านจะเดินทางไปศึกษาด้วยเจตนาที่จะทรงไว้ซึ่งภาษาอันเป็นต้นแบบของพระพุทธศาสนา และการเดินทางเป็นไปด้วยความลำบาก ก็ต้องเป็นหน้าที่ของคนวัด หรืออุบาสก อุบาสิกา ที่จะช่วยกัน

คิดอ่านให้ท่านได้เดินทางไปศึกษาบาลีด้วยความสะดวกโดยไม่ผิดพระธรรมวินัย หรือสิ่งที่ท่านจะเดินทางไปศึกษานั้น เป็นการศึกษาคำสอนของพระพุทธเจ้าเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ ก็เป็นเรื่องที่อุบาสก อุบาสิกาต้องส่งเสริมสนับสนุน เพราะพระพุทธศาสนาจะดำรงรุ่งเรืองอยู่ในโลกได้ก็ต้องประกอบด้วยนักบวชและฆราวาสช่วยส่งเสริมและสนับสนุนซึ่งกันและกันตามระเบียบวิธีการที่พระพุทธเจ้าได้ชี้แนะเอาไว้แล้วในพระไตรปิฎก แต่ทั้งนี้ สิ่งแรกที่บรรดานักบวชต้องเรียนรู้อย่างเร่งด่วนก็คือเรื่องศีล คือถ้าเป็นสามเณรต้องศึกษาศีล 10 และมารยาทต่างๆ ของการเป็นนักบวช ถ้าเป็นพระต้องศึกษาศีล 227 ข้อเป็นเบื้องต้น นี่คือนี่สิ่งที่ต้องเรียนรู้ก่อน เมื่อเรียนรู้และเข้าใจแล้วว่าศีลที่ตนเองจะต้องรักษานั้นมีอะไรและต้องปฏิบัติอย่างไรบ้าง พระเณรท่านก็จะเข้าใจเองว่า การเดินทางไปศึกษาที่สำนักอื่นนั้น จะต้องมียุติปฏิบัติในการเดินทางอย่างไรให้ถูกต้องตามพระธรรมวินัย

(คลิก เพื่อลิงค์ไปยังกระทู้เกี่ยวข้องเพิ่มเติมที่มีอยู่แล้วในเวป)

ถามเรื่องการบวชพระครับ

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=357.msg4370#msg4370>

มีข้อสงสัยว่าถ้าบวชเป็นพระแล้วยังสามารถไปเรียนที่มหาวิทยาลัยทางโลกได้หรือไม่ครับ

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=251.0>

ถาม พระป่วยต้องไปหาหมอ จะเอาค่ารักษาที่ไหน ค่าเดินทางไปโรงพยาบาลอีก พ่อแม่ป่วยก็ต้องเดินทางไปเยี่ยมอีกจะให้ทำอย่างไร ?

ตอบ เราต้องทำความเข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างความเป็นนักบวชกับฆราวาสอย่างพวกเรา ก่อน นักบวชผู้เป็นสาวกของพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริงต้องบวชด้วยความเต็มใจ พระพุทธเจ้าไม่ได้บังคับกดขี่หรือล่อลวงให้ผู้ใดเข้ามาบวชในศาสนาของท่านด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง ผู้จะบวชต้องสำรวจความพร้อมของตนเองทั้งด้านร่างกายและจิตใจว่ามีความสมบูรณ์เพียงพอที่จะดำรงตนให้อยู่ในกฎเกณฑ์ของพระธรรมวินัยที่พระพุทธเจ้าได้วางเป็นแบบแผนไว้ให้ ผู้จะบวชต้องดำรงตนให้สมกับคำกล่าวที่พวกเราต้องได้สวดหรือได้ยินกันมาเป็นอย่างดีว่า “สุปฏิปันโน อสุปฏิปันโน ญายปฏิปันโน สามจีปฏิปันโน ภควโต สาวกสงโฆ, อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเนยโย อัญชลิกรณียโย อนุตตรัง ปุณฺณักเขตตัง โลกัสสาติ” แปลว่า ภิกษุสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติตรง ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติเพื่อออกจากทุกข์ เป็นผู้ควรแก่การกราบไหว้ เป็นผู้ควรแก่การบูชา เป็นผู้ควรแก่สิ่งของทำบุญ และเป็นเนื้อนาบุญที่ยอดเยี่ยมที่สุดในโลก” นี่คือนำจำกัดความแต่พอสังเขปของสถานะภาพภิกษุสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้า และพระพุทธเจ้ายังตรัสอีกว่า “ภิกษุสงฆ์สาวกของเราจะต้องไม่ละเมิดศีลที่เราบัญญัติไว้

แม่เพราะเหตุแห่งชีวิต” ดังนั้น เรื่องความกังวล ความห่วงหาอาลัยทั้งหลายพระภิกษุสงฆ์ต้องไม่มี หรือ แม้จะมีอยู่บ้างก็ต้องเป็นผู้ที่มีความอดทน อดกลั้น เพราะตนเองได้สมัครใจประกาศตนเพื่อดำเนินไปในทางของผู้สงบระงับจากกิเลสตัณหาทั้งหลายแล้ว จะมาทำตนเหยาะเหยะ งอแงเหมือนพวกเรา ชมราวาสไม่ได้หรอก ถ้าพระภิกษุทำตัวเหมือนๆ เรา แล้วมันจะมีความแตกต่างกันตรงไหน จะมีความน่าเคารพกราบไหว้บูชากันที่ตรงไหน แต่เมื่อกล่าวถึงความเจ็บป่วยแล้วก็มีกันทุกคน ไม่ว่าจะนักบวชหรือ ชมราวาส พระพุทธเจ้าท่านก็วางแนวทางไว้ให้แล้วเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวของพระภิกษุเมื่อถึงคราวเจ็บป่วย พวกเราไม่ต้องเป็นห่วงท่านในเรื่องนี้หรอก ถ้าท่านบวชเข้าไปด้วยความตั้งใจดีแล้วศึกษาพระธรรมวินัยให้ละเอียดทั่วถึง ท่านจะรู้ถึงวิธีปฏิบัติตนในเรื่องต่างๆ ของท่านเอง อีกอย่างหนึ่งชาวบ้าน ชาวเมืองเมื่อเขารู้ว่าท่านเป็นพระผู้ปฏิบัติดีต่อพระธรรมวินัย เชื่อเถอะว่าเมื่อถึงคราวเจ็บป่วยจริงๆ เขาก็จะช่วยกันอุปฐากดูแลท่าน จะไปไหนมาไหนก็จะมีผู้อำนวยความสะดวกให้สมกับคำว่า **“ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรมไม่ให้ตกไปสู่ที่ชั่ว”** แน่นนอนครับ หรือจะพิจารณาเปรียบเทียบง่าย ๆ กับทหารหน่วยนาวิกโยธินก็ได้ หน่วยนาวิกโยธินไม่ได้บังคับกดขี่ให้ทหารเหล่าใดมาฝึกหลักสูตรของหน่วยฯ แต่ทหารเหล่าต่างๆ ที่จะมารับการฝึกหลักสูตรหน่วยฯ ล้วนเป็นผู้ที่มาด้วยความสมัครใจและตรวจสอบตนเองทั้งร่างกายและจิตใจแล้วว่ามีความพร้อมที่จะรับการฝึกของหน่วยฯ ได้ ถ้าหากมีทหารบางนายคิดอยากจะได้ชื่อว่าจบหลักสูตรของหน่วยนาวิกโยธินเช่นกัน แต่เห็นระเบียบหลักสูตรแล้วเข้มข้นเหลือเกิน จึงขอให้ลดความเข้มข้นของหลักสูตรลงมาหน่อย ชื่อนั้นก็ไม่เอา ชื่อนี้ก็ไม่เอา ถ้าเป็นอย่างนี้พวกเราคิดว่ามันสมควรอยู่หรือ คนที่ไม่สามารถจะปฏิบัติตามหลักสูตรได้ก็ต้องถอยออกมา ให้เหลือไว้แต่ผู้มีความสามารถเพื่อให้ทหารหน่วยนาวิกโยธินเป็นทหารผู้เก่งกาจมีขีดความสามารถสูง เป็นที่ภาคภูมิใจเพื่อการรักษาไว้ซึ่งอธิปไตยของชาติไทย พระภิกษุผู้เคียวเขี้ยวเพ็ญตนให้หลุดพ้นจากกิเลสตัณหาตามหลักสูตรของพระธรรมวินัย ก็ไม่แตกต่างกันหรอกครับ เพียงแต่อันหนึ่งเป็นเรื่องของทางโลก อีกอันหนึ่งเป็นเรื่องทางธรรม

(**คลิก เพื่อลิงค์ไปยังกระทู้ที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมที่มีอยู่แล้วในเวป**)

ศีล 227..

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=761.msg8534#msg8534>

การให้เงินพระที่ป่วย

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=686.0>

ถาม ถ้าทำอย่างที่ว่ามา พระก็สึกกันหมดประเทศแล้วซี ?

ตอบ ถ้าทำถูกต้องอย่างที่ว่ามาพระจริงไม่สึกแน่นอนครับ ที่สึกก็คือพระไม่จริง สมมติว่าประเทศไทยมีแต่ใจผู้ร้าย มีแต่การปล้นสะดมในทุกๆ ที่พวกเราคงไม่อยากอาศัยอยู่ในประเทศไทยแน่ ต้องแสวงหาประเทศใหม่ที่สงบสุขอยู่กัน คณะสงฆ์ไทยก็เหมือนกัน ถ้าไปวัดไหนๆ ก็มีแต่พระละเมิดศีลคอยปล้น บุญชาวบ้านอยู่รำไป มีแต่พระที่ปฏิบัติผิดไปจากหลักพระธรรมวินัย การสึกทั้งหมดประเทศจะเป็นการดีแน่นอนครับ เพราะหนึ่งตัวพระองค์ก็เกิดผลดีคือจะไม่ได้ทำบาปมากขึ้นๆ และสองโยมที่ให้การสนับสนุนเรื่องข้าวปลาอาหารก็จะมีบาปเพิ่มขึ้น ส่วนข้อที่สามคือพระธรรมวินัยอันประเสริฐสูงสุดของพระพุทธเจ้าจะไม่เศร้าหมองเพราะมีพระละเมิดศีลเหยียบย่ำทำลายอยู่ทุกๆ วัน อีกทั้งประเทศชาติก็จะเจริญขึ้นเพราะไม่ต้องทนแบกคนบาปให้เดินหนักแผ่นดินอยู่ทุกวันๆ พวกเราก็จะได้ทำบุญแล้วได้บุญจริงๆ เมื่อไม่มีพระละเมิดศีลมาคอยรับการบริจาคจากเรา เราก็จะได้มุ่งทำบุญกับพ่อแม่ ญาติเพื่อนเป็นต้น เมื่อเราทำบุญกับบุคคลเหล่านี้ได้บุญแน่นอน ไม่ต้องหลงทำบุญกับพระละเมิดศีลแล้วได้บาปอีกต่อไป แต่ความจริงแล้วพระในประเทศไทย องค์ที่ทำงานบวชด้วยความตั้งใจจริงที่จะศึกษาและรักษาพระธรรมวินัยก็ยังมีอยู่ ถึงแม้จะไม่มากนักก็ตาม แต่เมื่อพวกเราเหล่าฆราวาสช่วยกันศึกษาและปฏิบัติให้ถูกต้อง พระที่ไม่ดีก็จะอยู่ในศาสนาไม่ได้ อันนี้ก็เป็นธรรมดาเพราะพระพุทธเจ้าท่านตรัสสอนเรื่องนี้เอาไว้แล้ว จากพระไตรปิฎก ชุด 91 เล่ม มหามกุฏราชวิทยาลัย เล่ม 37 หน้า 328 ว่า

เธอทั้งหลายทราบบุคคลนั้นว่าเป็นอย่างไรแล้วจงพร้อมใจกันทั้งหมดขับบุคคลนั้นเสีย จงกำจัดบุคคลที่เป็นดังหยากเยื่อ จงถอนบุคคลที่เสียในออกเสีย แต่นั้นจงนำคนแก่ลบ ผู้มิใช่สมณะแต่ยังนับว่าเป็นสมณะออกเสีย เธอทั้งหลาย เมื่อต้องการอยู่ร่วมกับคนดีและคนไม่ดี ครั้นกำจัดคนที่มีความปรารถนาลามก มีอาจารย์ (มารยาทที่ไม่ควร) และโคจร (ไปสถานที่ที่ไม่ควร) ลามกออกแล้ว จงเป็นผู้มีสติ แต่นั้น เธอทั้งหลายเป็นผู้พร้อมเพรียงกัน เป็นผู้มียปัญญารักษาดน จักกระทำที่สุดทุกข์ได้.

(คลิ๊ก เพื่อลิงค์ไปยังกระทู้เกี่ยวข้องเพิ่มเติมที่มีอยู่แล้วในเวป)

อายุนรก...สำหรับพระที่ผิดศีล

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=179.msg2407;topicseen#msg2407>

ศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับความเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา

<http://www.samyak.com/board2/index.php?board=14.0>

ถาม จะให้ทำอะไร ถ้าอยากสร้างวัดสร้างศาลา ?

ตอบ ถ้าเราอยากจะทำสร้างวัด สร้างศาลาหรือสร้างถาวรวัตถุต่างๆ เพื่อความสะดวกของพระและโยมที่เดินทางไปศึกษาหรือทำบุญที่วัด ก็สามารถทำได้ แต่อย่าเอาภาระนี้ไปให้พระ อย่างนำเงินไปทิ้งไว้ให้พระจัดการเรื่องก่อสร้างเอง ภาระในการก่อสร้างทั้งหมด ฝ่ายโยมผู้มีความประสงค์จะสร้างต้องเตรียมการเองทั้งหมด พระเป็นได้แค่ผู้ให้คำปรึกษาแนะนำเท่านั้น แต่ที่ทำกันอยู่ในปัจจุบันนี้เป็นการทำผิดต่อพระวินัยเรื่องการก่อสร้างทั้งนั้น ผิดทั้งพระทั้งโยม เพราะทั้งผ้าป่า, กฐิน ก็มีแต่แจ้งเรื่องเพื่อหาเงินไปสร้างโน่นสร้างนี่ แล้วก็เอาเงินถวายให้พระจัดการ พระก็ไม่สนใจเรื่องพระธรรมวินัย รับทำหน้าที่เป็นทั้งวิศวกร โฟร์แมน นักบัญชี คนงานก่อสร้าง บ่อยครั้งที่พระมีสถานะเป็นลูกหนี้เพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งตำแหน่งเนื่องจากเงินที่ได้รับมาไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย ก็ต้องเจรจากับเจ้าของร้านวัสดุก่อสร้างขอติดหนี้เอาไว้ก่อน เอาไว้ถึงฤดูผ้าป่า กฐินในปีหน้าจะพยายามชวนชวนหาเงินมาใช้หนี้ให้ได้ ส่วนวิธีการที่ถูกต้อง พระพุทธเจ้าก็บอกไว้แล้ว อังอิงพระไตรปิฎก ชุด 91 เล่ม มหามกุฏราชวิทยาลัย เล่ม 3 หน้า 863 - 864 ว่า

“ถ้าใครๆ นำเอาทองและเงินมากล่าวว่า ข้าพเจ้าถวายทองและเงินนี้แก่สงฆ์, ท่านทั้งหลายจงสร้างอาราม วิหาร เจดีย์ หรือหอฉันเป็นต้น อย่างใดอย่างหนึ่งก็ตาม, จะรับทองและเงินแม้นี้ ไม่ควร. ในมหาปัจจุวัตรท่านกล่าวไว้ด้วยว่าเป็น(อาบัติ)ทุกกฎ แก่ภิกษุรูปใดรูปหนึ่งผู้รับเพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่น. ก็ถ้าเมื่อภิกษุปฏิเสธว่า ภิกษุทั้งหลายจะรับทองและเงินนี้ ไม่สมควร. เขากล่าวว่า ทองและเงินจักอยู่ในมือของพวกช่างไม้ หรือพวกกรรมกร, ท่านทั้งหลายจงรับทราบการงานที่เขาทำดีและไม่ดีอย่างเดียวดังนี้แล้ว มอบไว้ในมือพวกช่างไม้ หรือพวกกรรมกรเหล่านั้นจึงเลิกไป”

(คลิก เพื่อลิงค์ไปยังกระทู้เกี่ยวข้องเพิ่มเติมที่มีอยู่แล้วในเวป)

วิธีปฏิบัติในเรื่องเงินและทองที่มีผู้ถวาย เล่ม 3 หน้า 863 – 865 , 869

<http://www.samyaek.com/board2/index.php?topic=179.msg2443#msg2443>

การสร้างที่พักสงฆ์

<http://www.samyaek.com/board2/index.php?topic=1616.0>

ถาม ที่ทำอยู่นี้ทำเพื่ออะไร ?

ตอบ เพื่อเปิดเผยคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างถูกต้อง ให้ผู้ที่เรียกตัวเองว่าชาวพุทธหันกลับมาศึกษาเรียนรู้พระธรรมวินัย ทำบุญให้ได้บุญ ไม่ใช่ทำบุญแล้วได้บาป เพราะพวกเรามักทำตามๆ กัน ทำตามประเพณีโดยไม่พิจารณาให้รอบคอบถึงผลที่จะได้รับจากการกระทำของเราเอง เพราะเราไม่ได้ศึกษาคำสอนของพระพุทธเจ้าเลยว่า ท่านสั่งสอนเอาไว้อย่างไร พวกเราประกาศตนว่านับถือพระพุทธศาสนา แต่กลับปฏิบัติคำสอนของพระพุทธเจ้า พวกเราเชื่อถือแต่คำพูดของพระหรือคนที่มีโวหารน่าเชื่อถือ ทั้งที่พระหรือคนเหล่านั้นพูดสั่งสอนพวกเราขัดแย้งกับคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างสิ้นเชิง อ้างอิงจากพระไตรปิฎก ชุด 91 เล่ม มหามกุฏราชวิทยาลัย เล่ม 10 หน้า 465 ว่า

สิ่งที่เปิดเผยไม่กำบังจึงรุ่งเรืองมี ๓ คือ

ดวงจันทร์เปิดเผย ไม่กำบังจึงรุ่งเรือง ๑

ดวงอาทิตย์เปิดเผยไม่กำบังจึงรุ่งเรือง ๑

ธรรมวินัยอันพระตถาคตเจ้าประกาศแล้วเปิดเผยไม่กำบังจึงรุ่งเรือง ๑

ดังนั้น เราต้องช่วยกันเปิดเผยพระธรรมวินัยให้ชาวพุทธได้รับทราบตามความเป็นจริงและปฏิบัติตามให้ถูกต้อง เพื่อศาสนาจะได้เจริญรุ่งเรือง เพราะเหตุแห่งความเสื่อมอย่างหนึ่ง คือการที่พุทธบริษัท 4 ไม่มีความเคารพยำเกรงในสิกขาซึ่งแปลว่าการศึกษา จากพระไตรปิฎก ชุด 91 เล่ม มหามกุฏราชวิทยาลัย เล่ม 36 หน้า 446 ว่า

ดูก่อนกิมพิละ เมื่อตถาคตปรินิพพานแล้ว พวกภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ในธรรมวินัยนี้เป็นผู้ไม่มีความเคารพ ไม่มีความยำเกรงในศาสดา เป็นผู้ไม่มีความเคารพ ไม่มีความยำเกรงในธรรม เป็นผู้ไม่มีความเคารพ ไม่มีความยำเกรงในสงฆ์ เป็นผู้ไม่มีความเคารพ ไม่มีความยำเกรงในสิกขา เป็นผู้ไม่มีความเคารพ ไม่มีความยำเกรงกันและกัน ดูก่อนกิมพิละนี้ แลเป็นเหตุเป็นปัจจัยเครื่องให้พระสังฆธรรมไม่ดำรงอยู่นาน ในเมื่อตถาคตปรินิพพานแล้ว.

(คลิก เพื่อลิงค์ไปยังกระทู้เกี่ยวข้องเพิ่มเติมที่มีอยู่แล้วในเวป)

ช่วยกันประกาศพระธรรมของพระพุทธเจ้า

<http://www.samyak.com/board2/index.php?topic=1802.0>